

Lâm Ngữ Đường

GÃ RÂU XỒM

Lời mở đầu:

Đây là một truyện ngắn nguyên tác nhan đề Cầu Nhiêm Khách Truyện trích trong Thái Bình Quảng Ký, chương 193, của Đỗ Quang Đình (850 - 933) (cũng có nơi cho là của Trương Thuyết). Đỗ Quang Đình người huyện Tân Vân, tỉnh Triết Giang, vốn là một đạo sĩ ở Ngũ Đài Sơn, làm quan Nội Cung Phụng nhà Đường, sau vào đất Thục. Dưới triều Vương Kiến ông làm Tử Quang Lộc Đại Phu, Luyện nghị Đại Phu. Sau khi Vương Kiến mất, dưới đời Hậu Chủ ông được phong làm Toàn Chân Thiên Sư, Vinh Chân Quan Đại Học Sĩ. Khi ông về hưu, ở ẩn tại núi Thanh Thành mất năm 84 tuổi.

Truyện Cầu Nhiêm Khách rất được người Trung Hoa tán thưởng. Kim Thánh Thán cũng cho phút vui thú 33 của cuộc đời là đọc truyện Cầu Nhiêm Khách. Kim Dung cũng viết một thiên tiểu luận về truyện này và cho rằng đây là truyện võ hiệp đầu tiên của người Trung Hoa. Nếu bạn nào đọc kỹ truyện Thiên Long Bát Bộ, trong đoạn Đoàn Dự luận về các loại hoa trà cho Vương Phu nhân nghe ở Mạn Đà Sơn Trang cũng có đề cập đến những nhân vật trong truyện này:

“Vương phu nhân vẻ mặt đắc ý, nói:

- Đoàn công tử, nước Đại Lý của cậu hoa trà rất nhiều, nhưng nếu so sánh với của ta chắc không thể bì kịp.

Đoàn Dự gật đầu:

- Những hoa trà loại này dân Đại Lý chúng tôi chẳng ai trồng cả.

Vương phu nhân cười khanh khách:

- Thật ư?

Đoàn Dự nói:

- Những người dân quê mùa tầm thường ở Đại Lý cũng biết các loại hoa này phẩm chất kém cỏi, trông chẳng cao sang gì.

Vương phu nhân mặt biến sắc, giận dữ nói:

- Người nói sao? Người bảo hoa trà ta trông là loại tục phẩm ư? Nói như thế chẳng hóa,

chẳng hóa... khinh người quá lắm.

Đoàn Dự nói:

- Phu nhân tin hay không tin cũng tùy ở người.

Chàng vừa nói vừa chỉ một cây hoa trà ngũ sắc trước lầu:

- Giá thử như cây này, bà tưởng nó quý lắm ư. Hừ, đẹp thật, cái lan can này thật là đẹp, thật là đẹp.

Chàng tấm tắc khen cái lan can đẹp mà hoa thì chẳng nhắc đến một câu khác nào người xem chữ viết, không nhắc đến chữ mà chỉ khen lấy khen để mực đen và giấy tốt.

Cây hoa trà đỏ vừa trắng vừa đỏ, vừa tía vừa vàng, sắc hoa thật là rực rỡ, từ trước tới nay Vương phu nhân vẫn coi là trân phẩm. Nay thấy Đoàn Dự có vẻ xem thường nên lông mày bà nhướng lên, mắt lộ sát ý. Đoàn Dự nói:

- Xin hỏi phu nhân, giống hoa này ở Giang Nam gọi tên là gì?

Vương phu nhân hậm hực đáp:

- Chúng tôi chẳng gọi tên gì đặc biệt, chỉ gọi là hoa trà Ngũ Sắc.

Đoàn Dự mỉm cười:

- Đại Lý chúng tôi có đặt cho nó một cái tên, gọi là Lạc Đệ Tú Tài (thư sinh thi hỏng).

Vương phu nhân hừ một tiếng:

- Cái tên sao khó nghe làm vậy, chắc người tiện mồm đặt ra chứ gì. Cây hoa đẹp dễ như thế sao lại giống gã thư sinh thi hỏng?

- Phu nhân thử nhìn lại xem, cây hoa này cả thấy tất cả mấy màu.

Vương phu nhân nói:

- Ta đã đếm qua, cũng phải có đến 15, 16 màu khác nhau.

Đoàn Dự nói:

- Cả thấy đúng ra là 17 màu. Đại Lý có một loại hoa quý giá nổi tiếng tên gọi Thập Bát Học Sĩ. Đó là thiên hạ cực phẩm, trên cây có đủ 18 đóa hoa, mỗi đóa một màu khác nhau, hồng thì toàn hồng, tía thì toàn tía, không một mảy lẫn lộn. Nhưng cả 18 đóa hoa mỗi đóa hình trạng khác nhau, mỗi đóa một vẻ, nở thì cùng nở, tàn thì cùng tàn, phu nhân đã thấy bao giờ chưa?

Vương phu nhân nghe qua thần thờ, lắc đầu:

- Trên đời này lại có loại hoa như thế sao? Đến nghe nói tới ta cũng chưa nghe bao giờ.

Đoàn Dự nói:

- So với Thập Bát Học Sĩ kém một mức là Thập Tam Thái Bảo là 13 đóa hoa khác nhau trên cùng một cây. Rồi đến Bát Tiên Quả Hải là 8 đóa khác nhau một cây. Thất Tiên Nữ là 7 đóa. Phong Trần Tam Hiệp là ba đóa. Nhị Kiều là một trắng một đỏ hai đóa. Nói đến hoa trà là phải thuần sắc, nếu như trong đỏ có lẫn trắng, trong trắng lẫn tía thì là hạ phẩm rồi.

Vương phu nhân bỗng nhiên đỡ dẫn, nhìn về xa xăm, nói một mình:

- Sao y không nói cho ta biết nhỉ?

Đoàn Dự nói tiếp:

- Trong Bát Tiên Quả Hải có cả hoa màu tía sậm và màu hồng nhạt, đó là Lý Thiết Quài và Hà Tiên Cô, nếu thiếu hai màu đó, dù là tám màu khác nhau cũng không được gọi là Bát Tiên Quả Hải mà gọi là Bát Bảo Trang, tuy cũng là danh chủng nhưng so với Bát Tiên Quả Hải còn thua một bậc.

Vương phu nhân nói:

- Nguyên lai như thế.

Đoàn Dự lại tiếp:

- Trở lại Phong Trần Tam Hiệp cũng có chính phẩm và phó phẩm. Nếu là chính phẩm, trong ba đóa thì đóa màu tía phải to nhất, đó là Cầu Nhiêm Khách, đóa màu trắng nhỏ hơn, đó là Lý Tịnh, đóa màu hồng nhỏ nhất nhưng cũng kiều diễm nhất đó là Hồng Phát Nữ. Nếu như hoa màu hồng lại to hơn hoa màu tía, hoa màu trắng thì là phó phẩm, hai đặng một trời một vực.

Người ta đã bảo quen thuộc như đồ trong nhà mình. Trong nhà Đoàn Dự có tất cả những loại này nên chàng nói ra vanh vách đâu ra đấy. Vương phu nhân nghe thật thích thú thờ dãi:

- Đến phó phẩm ta cũng chưa được nhìn qua nói gì chính phẩm!

Đoàn Dự chỉ vào cây hoa trà ngũ sắc nói:

- Còn loại hoa trà này, nếu luận về sắc so với Thập Bát Học Sĩ còn kém một, lại không thuần, nở thì khi sớm khi muộn, hoa thì đóa nhỏ đóa to. Chẳng khác gì Đông Thi giả nhãn mặt, học đòi làm Thập Bát Học Sĩ thì không xong. Vì thế chúng tôi đặt cho cái tên Lạc Đệ Tú Tài.” (Trích trong Thiên Long Bát Bộ, tập 2, trang 495-7 của Kim Dung. Viễn Ảnh xuất bản, Đài Bắc 1981)

Cầu Nhiêm Khách được Lâm Ngữ Đường viết lại theo thể văn mới và đã từng được

nhiều người dịch ra tiếng Việt. Bản dịch này chúng tôi căn cứ vào Trung Quốc truyền kỳ tiểu thuyết là một bản dịch qua chữ Hán của Trương Chấn Ngọc, do Đức Hoa xuất bản xã ấn hành năm 1980[1]. Các tài liệu về Đỗ Quang Đình trích trong phần phụ đính bộ Hiệp Khách Hành của Kim Dung do Minh Hà xuất bản năm 1979.

*

* *

Hôm ấy vào khoảng 9 giờ đêm. Lý Tịnh xoa tóc ngồi trên giường, tâm thần phiêu nổi. Chàng là một thanh niên độ ngoài 30, thân hình cao lớn, vai rộng, ngực nở, dáng dấp hiên ngang. Lý Tịnh vừa ăn cơm xong, vươn người để những bắp thịt cuộn cuộn nổi lên như muốn phát tiết cái uất khí trong người. Chàng buồn bực vì trong lòng mang đại chí mà không có dịp nào thi thố.

Sáng sớm nay, chàng đã đến bãi yết quan trấn thủ Tây Kinh Dương Tổ để trình lên một phương lược cứu nước. Khi thấy gã đường quan béo ị tỏ vẻ thờ ơ không nhìn nhõi gì đến phương sách của chàng, Lý Tịnh lặng yên không nói một lời.

Hồi đó, hoàng đế đang cùng các phi tần nam du Kim Lăng, trao cho họ Dương trấn thủ Tây Kinh. Mang trọng trách như thế mà y nằm dài trên giường, mục hạ vô nhân. Mặt y chảy xệ như một con heo, môi hơi trề ra, mắt hấp háy, cái mũi to sần sùi thở khình khịt.

Hai mươi mỹ nữ thanh xuân bung trà và bánh kẹo, cầm phát trần đứng hầu hai bên.

Những chiếc phát trần làm bằng lông đuôi ngựa trắng toát, phe phẩy xem ra thập phần an nhàn tự tại.

Lý Tịnh đứng chờ trong lòng khó chịu. Hai mắt chàng sáng ngời, nghĩ đến xã tắc như một trái chín rục rụng lúc nào không biết. Loạn lạc nổi lên như ong, vậy mà nơi đây cái tạng thịt ấy vẫn vui chơi bằng gái đẹp, rượu ngon.

Dương Tổ liếc qua danh thiếp, giọng uể oải khó chịu:

- Ngươi là ai?

- Tôi là một người dân thường. Thế nhưng chẳng lẽ tướng quân không thêm tiếp một người học trò có chí khí, muốn thực hành. Đó đâu phải là lẽ dùng tiếp đãi một kẻ sĩ.

- Xin lỗi. Mời ngồi.

Ngay lúc ấy, không biết từ đâu thốt ra một tiếng kêu khê đầy vẻ kinh ngạc và có tiếng vật gì rơi xuống đất. Lý Tịnh đưa mắt nhìn theo nơi phát ra tiếng động, chàng bắt gặp một

thiếu nữ mảnh dẻ mặc áo hồng đang cúi xuống nhặt phát trần nhưng đôi mắt đen láy vẫn đăm đăm nhìn chàng.

- Người định xin ta điều gì?

- Tôi chẳng xin gì cả. Đại nhân có muốn cầu điều gì chẳng?

- Ta ư?

Dương Tố cau mặt lại khi nghe giọng chàng thanh niên có vẻ vô lễ.

- Tôi muốn hỏi tướng quân có muốn điều gì chẳng. Phương sách cứu nước, kẻ hiền tài chẳng hạn...

- Phương sách à?

Dương Tố trầm ngâm một giây, thờ ra miễn cưỡng:

- Đâu nào?

Lý Tịnh rút từ trong bọc ra tập điều trần chàng đã dày công soạn thảo, đưa lên. Dương Tố cầm cuộc giấy để lên một chiếc kỷ thấp gần bên, hững hờ:

- Còn gì nữa không?

Lý Tịnh hơi sảng giọng:

- Chỉ có thế thôi.

Và chàng cáo từ lui ra. Suốt thời gian người thanh niên nói chuyện với Dương Tố, cô gái áo hồng nhìn chàng không nháy mắt. Ánh mắt hai người đã mấy lần chạm nhau. Khi Lý Tịnh xoay người để ra cửa, chiếc phát trần vẫn còn nằm trên mặt đất.

Cuộc yết kiến Dương Tố không có gì vui nhưng chàng cảm thấy vui vẻ vì đã gặp được cô gái áo hồng. Cho đến bây giờ khi ngồi trên giường, hồi tưởng lại cô gái, người thanh niên bỗng dưng bật lên mấy tiếng cười.

Thình lình có tiếng gõ cửa nhẹ. Lý Tịnh bất giác giật mình tự hỏi giờ giấc khuya khoắt này còn ai đến thăm? Chẳng lẽ Dương Tố sau khi đọc cuốn sách của chàng? Hé cửa nhìn ra, chàng nhận ra một bóng người mảnh khảnh khoác một chiếc áo to, đầu trùm khăn, vai vác một cây gậy, một đầu lủng lẳng bọc vải.

- Người là ai?

- Thiếp là người tì nữ cầm phát trần trong Dương phủ - Người con gái sẽ giọng - Thiếp vào nhà được không?

Lý Tịnh sửa lại áo quần, mời cô gái vào. Thái độ thần bí và cách phục sức làm chàng ngạc nhiên. Nhìn kỹ, cô ta chỉ độ 18, 19 tuổi. Nàng cởi áo to để qua một bên. Lý Tịnh

sững sờ nhìn thiếu nữ mỹ lệ trong bộ áo hoa chèn và chiếc quần hồng. Cô gái cúi đầu, hạ chân hành lễ giải thích:

- Xin tiên sinh tha lỗi cho. Hôm nay thiếp gặp tiên sinh khi người vào yết kiến Dương tướng quân và nhờ địa chỉ trên danh thiếp để lại nên thiếp biết được đến bái phỏng.

- Thì ra là thế !

Lý Tịnh thất lại dây đai, nhìn ra cửa sổ vọng thám một lượt. Ánh mắt cô gái cũng đưa theo.

- Lý tiên sinh, thiếp trốn đi đây!

- Trốn ư? Không ai đuổi theo sao?

Người con gái nở một nụ cười ngọt ngào và kiêu mị:

- Chẳng đừng lo. Thiếp có một người bạn gái trẻ tuổi đang mong mỏi địa vị của thiếp nên thiếp đã nhượng cho y. Và lại, Dương phủ nhiều người, chắc chẳng ai để ý đến thiếp đâu.

Tình hình trong phủ cũng như đất nước hiện nay, chẳng ai nghĩ đến việc trung với chủ.

Nói thực ra ai cũng hận y, chỉ mong thu vét được chút nào hay chút ấy.

Lý Tịnh moi cô gái ngồi vào chiếc ghế lạnh lặn nhạt nhưng đôi mắt thiếu nữ vẫn đắm đắm nhìn chàng.

- Lý tiên sinh, thiếp đã đọc bài viết của chàng!

- Nàng đọc rồi ư? Nàng thấy sao?

- Thiếp thấy thật uổng cho ngọc để ngâu vầy, đàn gãy tai trâu.

Lý Tịnh thấy cô gái nói chuyện thật thú vị:

- Y không đọc đến ư?

- Không!

Qua ánh mắt, Lý Tịnh thấy nàng biểu lộ một con người đầy trí tuệ, đôi mắt nhìn chàng như mỉm cười.

- Vì thế nàng có ý định trốn đi, phải không?

Cô gái khoan thai ngồi xuống ghế:

- Để thiếp giải thích đôi lời. Ai ai cũng biết nước sắp mất, nơi nơi đại loạn, chỉ có cái xác biết đi ấy còn mê mê hồ hồ. Trong phủ ai ai cũng hiểu như thế nhưng chưa định được chủ ý đây thôi.

Ngừng lại vài giây, cô gái nói tiếp:

- Thành ra số người bỏ trốn không phải là ít. Hôm nay vừa gặp chàng thiếp đã thấy đúng

như người thiếp hằng mong đợi.

Lý Tịnh quan sát kỹ cô gái thấy nhan sắc tuyệt vời cũng chưa bì kịp với kế hoạch đào tẩu và đầu óc tinh minh, viển kiến. Chàng biết rằng một khi chiến sự lan đến kinh đô, Dương Tổ bỏ chạy hay bị bắt thì thân phận những cô gái như nàng sẽ ra sao. Nếu không bị loạn binh bắt được, ô uế vũ nhục thì cũng bị bán làm nô tì. Người nàng dong dong, mắt hơi dài hơn người thường. Gò má hơi cao nhưng khuôn mặt trái xoan càng làm tăng vẻ mỹ lệ.

- Lý tiên sinh, chàng thử xem thân phận nữ nhi chúng tôi phải làm sao bây giờ?

Giọng cô gái thoáng vẻ buồn.

- Tôi quên chưa hỏi quý tính của cô nương?

- Thiếp họ Trương.

- Không có tên ư?

Cô gái trầm ngâm chốc lát, trả lời với vẻ hơi phật ý:

- Cứ gọi thiếp là Hồng Phát.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Lý Tịnh:

- Thiếp đã từng gặp hàng trăm, hàng ngàn người đến bái yết Dương tướng quân nhưng chẳng một ai được như chàng.

Cô gái hiển nhiên có chủ ý ra đi không quay trở về và muốn kết duyên cùng Lý Tịnh. Lý Tịnh nếu không cáo tố nàng không thể không lấy nàng làm vợ.

- Nàng có biết, tương lai sẽ rất nhiều gian khổ. Theo chân một võ nhân, nay nơi này mai nơi khác, hành quân chiến trận không một giờ phút an nhàn ư?

- Điều đó, đọc phương sách của chàng thiếp đã hiểu rồi.

- Chỉ mới gặp nhau một lần sáng nay mà nàng đã bằng lòng làm người bạn suốt đời của ta sao?

- Họ Dương thất lễ, chàng dám khiển trách ư. Trước nay chưa ai có đảm lượng như thế. Thiếp vẫn hằng tự nhủ phải kiếm được một người lỗi lạc như vậy. Nếu chàng bằng lòng, thiếp quay về lo vài việc rồi trở lại.

Lý Tịnh không một chút do dự, gật đầu. Khoảng một giờ sau cô gái trở lại. Lý Tịnh trong lòng thăng thốt, nửa phần hoan hỉ, nửa phần âu lo. Chàng là một người khách giang hồ, dưới tay không một ai thân tín. Chốc chốc chàng lại nhìn ra cửa sổ xem động tĩnh, có ai đuổi theo không.

Lạ thay, Hồng Phát lại rất trấn tĩnh, cặp mắt luôn luôn nhìn chàng tỏ ra nhu tình vô hạn.

Lý Tịnh hỏi:

- Nàng không có ai thân thích ư?

- Không có ai, chẳng còn ai, nếu không đã chẳng phải đến ở Dương phủ. Thế nhưng lúc này thiếp thấy sung sướng vô cùng.

Dù nàng không buột miệng nói ra thì trong đôi mắt những gì uẩn tàng, phần khởi chứa chất trong nửa ngày qua cũng đã hiện lên tất cả.

- Ta không có một chút danh phận gì, nàng biết không?

- Nhưng chàng có hùng tâm vạn trượng sớm muộn gì cũng thành đại nghiệp.

- Làm sao nàng biết?

- Thì ở phương sách chàng đã viết.

Lý Tịnh cười buồn, không phải vì chàng coi thường văn chương của chính mình. Chàng vẫn tự hào là người đọc nhiều hiểu rộng, thiên tư hơn người. Từ chiến lược tới cách điều binh chàng đều có phép tắc riêng, sáng suốt khác thường.

- Phải rồi, ở phương sách của ta. Quả thực nàng yêu áng văn ấy ư?

- Thật chứ, thiếp thích áng văn đó - hay nói đúng hơn, thiếp thích người viết áng văn đó nhưng Dương tướng quân đã không nhìn nhời đến, thật là đáng tiếc.

Nàng tiếp tục cho Lý Tịnh hay vì sao nàng yêu chàng, từ nghi biểu anh tuấn đến khuôn mặt vuông vức, dáng dấp hiên ngang, ngực nở vai rộng và đôi mắt trong suốt đầy tú khí. Cả người chàng toát ra không chỗ nào không uy vũ, không hùng tráng.

Mấy hôm sau, Lý Tịnh nghe đồn Dương Tổ đang sai vệ sĩ đi truy tầm cô gái. Dẫu đó chỉ là chuyện thông thường, Lý Tịnh cũng bắt nàng phải cải nam trang, lên ngựa ra đi. Hồng Phát hỏi:

- Bây giờ mình đi đâu?

- Đến Thái Nguyên thăm một người bạn.

Vào thời buổi nhiễu nhương này, người đi đường xa quả thực nhiều nguy hiểm. Nhưng tin vào khả năng võ nghệ, Lý Tịnh không e ngại gì. Chàng đủ sức đánh bại 10 người miễn là không bị ám toán. Chàng là hạng người mang đại chí, hào hiệp dũng cảm, nhìn thấy nhà Tùy đang sụp đổ, nếu biết kết giao bằng hữu, nghiên cứu thời thế, địa hình để khi có cơ hội thì cử binh mưu đồ đại sự. Lúc bấy giờ những người như chàng không phải là ít và thường cải trang lữ hành, bí mật tìm kiếm anh hùng hào kiệt để làm bạn.

Lý Tịnh cho ngựa chạy nước kiệu, vừa rong ruổi vừa hỏi:

- Nàng có tin vào số mệnh không?

- Chàng nói vậy nghĩa là sao?

- Ta muốn hỏi nàng có tin vào thiên mệnh chẳng. Ta có biết một thanh niên là con quan thái thú Thái Nguyên Lý Uyên. Người bạn ta, Lưu Văn Tĩnh rất thân với y, đang cùng y bí mật tru hoạch để dụ cha y tham gia cử binh khởi sự. Lưu Văn Tĩnh kính phục y lắm, tin rằng y chính là Chân Long Thiên Tử.

Hồng Phát kinh ngạc kêu lên:

- Chân Long Thiên Tử?

- Đúng thế !

Đôi mắt Lý Tĩnh trông thật nghiêm nghị, nói tiếp:

- Nhất định có một ngày y sẽ lên ngôi hoàng đế. Y khí vũ bất phàm. Nàng có tin vào tướng pháp không?

- Dĩ nhiên thiếp tin chứ. Nếu không thiếp đâu có theo chàng. Thế nhưng hình dáng y có gì đặc biệt khác người?

- Ta cũng không biết nói thế nào đây. Có điều y rất anh tuấn, khôi ngô, hơn hẳn người thường nhưng không sao tả ra được. Một khi y bước vào nhà, nàng sẽ thấy ngay cái nghi biểu của y. Không biết từ đâu đến nhưng có cảm tưởng từ cái khí tượng đế vương trời cho. Ta mong rằng nàng sẽ có dịp gặp y, lúc ấy sẽ biết lời nói của ta là thế nào.

- Tên y là gì?

- Lý Thế Dân. Người ta thường gọi y là Nhị Lang vì y là con thứ của Lý tướng quân.

Lý Thế Dân - đó chính là người khai sáng ra Đường Triều, vị Hoàng Đế trong gần 1000 năm qua được toàn dân sùng bái, con người bao gồm cả uy dũng, trí tuệ, nhân đức. Ông ngồi trên ngai vàng mấy chục năm, của một thời đại thái bình, thịnh vượng. Những người như thế có thể do tướng pháp mà nhìn ra được. Đó phải là một người phi thường và có thể lập nên công nghiệp phi thường thì ắt phải có một uy nghi phi thường.

Lý Tĩnh và Hồng Phát trở lại một tiểu điểm ở Linh Thạch. Căn phòng bày biện gọn ghẽ. Tại một góc, trên bếp lửa bùng bùng, một nồi đồ ăn tỏa khói nghi ngút. Hồng Phát đã bỏ nam trang đang chải lại mái tóc dài. Tóc nàng chảy xuống giường và Lý Tĩnh thì đang tắm cho ngựa ngoài sân.

Ngay lúc ấy, một người có bộ râu xồm đỏ hung, thân hình tầm thước, cười trên một con lừa gầy gò đi vào trong quán. Y chẳng tỏ ra lễ phép, cũng không buồn để ý đến có đàn bà

ở trước mặt, quăng cái túi da lên nền đất để làm gối rồi nằm duỗi dài cả hai chân nhưng đôi mắt lóng lánh nhìn chăm chăm vào Hồng Phát khiến cho Lý Tịnh phải bực mình. Tuy nhiên chàng thần nhiên chải bờm ngựa, chỉ đưa mắt liếc ngang người khách lạ.

Hồng Phát cũng để mắt nhìn y mấy lần thấy y mặc một bộ quần áo da, một chuôi đao thò ra khỏi thắt lưng. Y toát ra một thần thái uy nghiêm khiến người ta không thể xúc phạm. Vì thế nàng lấy tay vén mái tóc nghiêng người ra hiệu cho Lý Tịnh đừng nổi nóng, cũng đừng để ý đến y làm gì.

Khi chải đầu xong, nàng đi lại trước mặt người khách lạ, ôn tồn hỏi thăm tên tuổi. Người lạ từ từ nhóm dậy cho hay y họ Trương, hàng thứ ba. Hồng Phát dịu dàng:

- Thiếp cũng họ Trương, vậy hóa ra mình là chỗ họ hàng nhỉ.

- Cô thứ mấy?

- Thiếp là lớn nhất!

- Vậy ta sẽ gọi nàng là Đại muội muội. Hôm nay gặp được một cô em cùng họ. Thật đáng mừng.

Đến đây, Lý Tịnh bước vào nhà. Hồng Phát gọi:

- Lý Tịnh, lại đây chào Tam ca.

Người khách lạ thái độ thật niềm nở, ngôn ngữ ngọt ngào, cử chỉ thật là đặc thể, tỏ ra một tay giang hồ lịch duyệt. Y đưa mắt nhìn qua hai người và như đã biết rõ tất cả mọi việc của cặp vợ chồng trẻ. Lý Tịnh cũng nhìn qua y biết y cũng thuộc giới như mình. Chàng cũng mong gặp được người như thế để có thể cùng nhau đối ẩm, đàm luận cho thông khoái, sáng suốt không phải câu nệ như những người thường gặp hàng ngày. Những người như thế là người khi thời cơ đến có thể cùng nhau mưu việc lớn, sát cánh chung vai, đồng cam cộng khổ chung sức đối phó với kẻ thù.

Gã râu xồm hỏi:

- Nồi đang nấu gì thế?

Hồng Phát đáp:

- Thịt cừ.

- Ta đói rồi.

Nghe vậy, Lý Tịnh vội đi ra mua vài chiếc bánh nướng để cùng ăn trưa. Gã râu xồm rút dao găm cắt thịt, còn xương đút cho con lừa gặm chẳng e ngại gì. Y quay sang Hồng Phát:

- Các người quả là một cặp vợ chồng hạnh phúc. Nghèo mà vui, phải không? Cô làm sao kiếm được anh chàng này đây? Để ta thử đoán xem nhé? Các người nhất định không phải chính thức kết hôn mà ắt từ đâu dẫn nhau trốn đến đây. Ta nói có đúng không? Không đúng ư? Đại muội muội đừng lo.

Giọng gã râu xồm nghe thật thân thiết. Lý Tịnh không chớp mắt nhưng trong lòng hơi lo vì chẳng hiểu sao y lại biết rõ như thế. Từ dung mạo ư? Hay do những móng tay dài của Hồng Phát nói lên cái bí mật của hai người, tỏ ra nàng vốn từ một nơi giàu có?

- Có lẽ anh nói đúng đấy !

Lý Tịnh nói xong cười ha hả, mắt chàng và gã râu xồm chạm nhau. Muốn tìm hiểu gã có mưu đồ gì, chàng nói tiếp:

- Nàng bỏ trốn theo tôi chính như anh nói. Có điều nàng không phải là một nữ nhân tầm thường mà biết rằng thiên hạ sắp có một cơn hồng thủy.

- Hồng thủy ư?

Mắt gã đảo quanh bốn bề.

- Ấy chỉ là một ẩn dụ !

Gã râu xồm nhìn sang Hồng Phát không dấu được vẻ kính phục.

- Các người từ đâu đến?

- Từ kinh đô.

Lý Tịnh điềm nhiên nói thật mắt không rời người khách lạ.

- Có rượu không nhỉ?

- Bên kia đường có một quán rượu.

Gã râu xồm đứng lên đi ra. Hồng Phát không hiểu ý của Lý Tịnh:

- Sao chàng nói cho y biết tất cả vậy?

- Em đừng lo. Giang hồ hảo hán so với bọn làm nghề quan lại nghĩa khí hơn nhiều, mới gặp y nhưng anh biết rằng có thể tâm đầu ý hợp.

- Lúc y cắt thịt anh không có ở đây. Y lấy thịt mà chẳng thèm hỏi em lấy một tiếng rồi đặt chỗ còn thừa lên bàn chẳng khác gì của y không bằng.

- Đó chính là chỗ hay của hắn. Nếu như hắn thật khiêm cung, giả thân mật thì anh lại chẳng coi y ra gì. Những người như thế không thể đánh giá chỉ qua miếng thịt. Xem ra y có vẻ mến em đó!

- Thiếp cũng thấy như thế!

Gã râu xồm mua rượu về. Mặt gã đỏ, mỗi lần y nói những gân hai bên cổ lại nổi lên. Thanh âm khè khà trầm xuống nhưng lời ăn tiếng nói vẫn rành mạch, không tỏ vẻ say sưa. Luận về các nhóm đang khởi sự hấn chằng ca tụng ai dường như chẳng ai xứng đáng. Lý Tịnh nghe nhưng lòng vẫn suy nghĩ. Y nhất định cũng là người đang mưu đồ đại sự. Muốn thử lại cái ý thức của y, chàng hỏi:

- Anh xem Dương Tổ thế nào?

Gã râu xồm vụt phóng lưỡi dao xuống mặt bàn, cươi ha hả một tràng dài. Lưỡi dao cắm ngập vào gỗ, rung bần bật, ánh sáng lấp lánh một lúc lâu mới ngừng lại:

- Nói tới y làm gì?

- Để xem ý kiến của anh về hấn thế nào?

Lý Tịnh thuật lại cho y việc chàng yết kiến họ Dương rồi cùng Hồng Phát trốn đi kể lại một lượt.

- Các người bây giờ định đi đâu?

- Chúng tôi tính đi Thái Nguyên, tạm ẩn nơi đó một thời gian.

- Người nghĩ có được không? Người có biết Thái Nguyên có một kỳ nhân?

Lý Tịnh nói là chàng có biết một người tên Lý Thế Dân, ai ai cũng cho là chân long thiên tử.

- Người nghĩ người đó như thế nào?

- Y quả thực không phải tầm thường.

Gã râu xồm bồng dung mặt đánh hấn lại. Một lát sau, y hỏi:

- Liệu ta có thể gặp y một lần được không?

- Tôi có một người bạn tên Lưu Văn Tĩnh đối với y thân lắm, có thể nhờ y giới thiệu.

Nhưng sao anh lại muốn gặp y?

- Ta có tài xem tướng ít khi sai.

Lý Tịnh không nghĩ đến việc hai người chỉ gặp nhau một lần mà có thể biết được mệnh vận của người kia. Hai người ước định sẽ lên đường đi Thái Nguyên sáng sớm hôm sau, và sẽ gặp nhau tại cầu Phần Dương. Gã râu xồm nhất định giành trả tiền phòng nói là làm quà cho cô em họ.

Sau đó gã leo lên lưng con lừa gầy còm đi mất. Khi hai người quay về phòng trọ, Lý Tịnh nói với vợ:

- Ta tin rằng y nhất định đòi gặp chân long thiên tử hẳn phải có một nguyên nhân trọng

đại. Y quả thật là một người lạ lùng.

Đến giờ hẹn, Lý Tịnh gặp gã râu xồm, cùng nhau ăn sáng trong không khí mờ mờ sương phủ của đất Phần Dương rồi lên đường tới Lưu gia. Suốt quãng đường, hai người không nói một câu nhưng cảm thấy thật thân tình, tưởng như tình giữa hai người cùng chí hướng. Lý Tịnh thân thể khôi ngô, hùng tráng còn gã râu xồm thì hành động sảng khoái, lanh lẹ như một kiếm khách lành nghề, hai chân như đầy khí lực, đi hàng trăm dặm xem như trò chơi. Lý Tịnh nghĩ đến kẻ được mệnh danh là chân long thiên tử:

- Anh tin vào tướng diện ư?

- Cốt cách, khí sắc của một con người là biểu hiện của cá tính. Mắt miệng, mũi, cằm, tai đều có mang tinh thần và khí lực trong đó lại thêm khí sắc đậm nhạt, nông sâu - cái gì cũng nói lên được lẽ gặp gỡ, sự thành tựu của con người. Cũng giống như một cuốn sách vậy, có điều người phải biết cách đọc mà thôi. Con người mạnh hay yếu, giao hoạt hay thành thực, quyết đoán, tàn nhẫn, cơ mẫn, trí trá đều có thể nhìn thấy được. Cái học vấn ấy rất thâm ảo cũng vì cá tính con người là cái gì phức tạp nhất trên đời, phối hợp ngang dọc đủ mọi chiều.

- Nói thế khi sinh ra con người đã có số mệnh rồi sao?

- Cũng không sai hẳn. Không ai có thể chạy khỏi số mệnh cũng như không ai có thể thoát khỏi cái cá tính riêng của mình. Không có thể có hai người khuôn mặt hoàn toàn giống nhau. Con người trong lòng nghĩ gì thì ngoài mặt hiện ra như thế. Không sai một li. Con người sống trên đời, có những việc xảy đến nhưng từ bên ngoài thì ít mà tự mình mời lại thì nhiều.

Càng đến gần nhà họ Lưu, Lý Tịnh thấy gã râu xồm càng tỏ vẻ bồn chồn, hơi thở xem chừng dồn dập. Tới cổng Lưu gia, Lý Tịnh tiến vào trước nói:

- Tôi có một người bạn, người ấy muốn được gặp Lý Nhị Lang. Y là một người xem tướng nổi tiếng, hiện đang đứng chờ trước ngõ.

Lưu Văn Tĩnh nói:

- Xin mời vào ngay.

Lý Tịnh đi ra mời gã râu xồm vào nhà. Lúc đó, Lưu Văn Tĩnh và Lý Thế Dân đã đồng mưu khởi sự nên khi nghe đến người giỏi xem tướng, biết được mệnh vận thì rất muốn gặp. Khi gã râu xồm vào đến nơi, Lưu Văn Tĩnh mời ngồi nghỉ, một mặt dặn người làm cơm trưa và một mặt sai gia nhân đi mời Lý Thế Dân đến.

Chẳng mấy chốc, gã râu xồm nhìn thấy một thanh niên đến, trên người khoác chiếc áo da, đầu ngẩng thẳng, thân thể cao lớn, mặt vui vẻ, nhiệt thành, nếu chỉ bảo là đẹp trai thì chưa đủ. Khi y vừa đến tưởng như có ánh sáng tỏa ra chung quanh, tuy mắt không đảo qua nhưng không vật gì trong nhà mà không nhìn thấy. Mũi y thẳng, sống mũi nổi cao, đầu mũi nhọn, ria mép đỏ và vểnh lên trông tưởng như có thể treo một cánh cung mà không rớt. Lý Tịnh thấy gã râu xồm mắt như chim ưng rình mồi, không rời nhìn người thanh niên cao lớn này để đánh giá. Sau cơm trưa, gã nói với Lý Tịnh:

- Giá như có người bạn đạo sĩ của ta ở đây thì hay biết mấy.

Nói ra tưởng như khó tin nhưng khi hai người ra về, mặt gã râu xồm khác hẳn tưởng như có ai mới đánh y một trận, khiến y cúi đầu ủ rũ, tâm địa bất an. Lý Tịnh hỏi:

- Anh xem Lý Thế Dân thế nào?

Liên tiếp hỏi mấy lần không thấy y trả lời. Mãi về sau, gã râu xồm mới lẩm bẩm trả lời mà tưởng như nói một mình:

- Xem chừng tám chín phần mười y chính là chân long thiên tử rồi. Nhưng cũng phải để người bạn đạo sĩ của ta xem lại đã. Hiện giờ người trọ ở đâu?

Lý Tịnh cho hay họ định ở tại một tiểu điểm nọ.

- Vậy thì các người theo ta.

Gã râu xồm dẫn Lý Tịnh đến trước một quán trọ sang trọng. Y đi vào một lát sau trở ra đưa cho Lý Tịnh một bao giấy, trong đựng toàn bạc vụn ước chừng 3, 40 lượng. Gã nói:

- Đem cái này về mướn cho cô em ta một căn phòng cho tốt nhé.

Lý Tịnh bất giác giật mình.

- Đừng giữ ý làm chi. Cầm lấy.

Lý Tịnh hỏi:

- Anh mới lấy của người ta đấy ư?

Gã râu xồm nghe vậy cười rộ:

- Chủ quán này là bạn ta, người không tin ư? Ta đã dặn y rồi, bất cứ lúc nào người cần cứ việc tới lấy thêm. Ta biết hoàn cảnh các người hiện nay không lấy gì làm khá giả, ta không muốn đại muội muội phải khó khăn. Ta cũng chắc người không ở đây lâu. Hãy tới Lạc Dương ở với ta. Một tháng nữa ta sẽ chờ các người tại đó.

Gã ngừng đầu lên, bấm ngón tay tính toán một hồi:

- Ngày mồng 3 tháng 2, ta về rồi đấy. Người đến một chuồng ngựa ở phía đông, bên cạnh

có một quán rượu nhỏ thì sẽ thấy con lừa của ta và một con la buộc ở bên ngoài thì nghĩa là ta và bạn ta đang ở trên lầu, cứ việc lên thẳng là gặp.

Về tới tiêu điểm, gã râu xồm cũng chưa có ý từ giã mà lại cùng Lý Tịnh vào trong quán. Y đối đãi với Hồng Phát chẳng khác gì em ruột, đối với Lý Tịnh chẳng khác gì anh em. Tối hôm đó, y sai dọn một mâm thịnh soạn mời vợ chồng Lý Tịnh cùng uống, chẳng có ý gì muốn ra đi. Cứ thế ba người uống rượu mãi tới khuya.

- Đại muội muội, cô đừng ngại gì cứ đi ngủ trước.

Y chưa có vẻ muốn đi mà cũng chẳng tỏ vẻ mệt. Hồng Phát lên giường rồi, mắt mở không ra mà gã cũng vẫn chưa đi. Tới khi trời sáng, Lý Tịnh cũng mệt quá nằm gục xuống bàn mà gã vẫn một mình nói thao thao bất tuyệt. Trời sáng hẳn, gã râu xồm đánh thức Lý Tịnh dậy:

- Ta đến Ngũ Đài Sơn trước, mùng 3 tháng 2 sẽ về Lạc Dương. Ngươi nhất định không được quên nhé, đến lúc đó mang đại muội muội tới.

Đúng kỳ hạn, vợ chồng Lý Tịnh đến Lạc Dương, tìm quán rượu đã chỉ. Thoạt nhìn thấy ngay hai con vật buộc ở bên ngoài, nên bước lên lầu.

- Ta biết thế nào các người cũng đến.

Gã râu xồm đứng dậy đón và giới thiệu hai người với một đạo sĩ, người đạo sĩ mà y bảo là tinh nghiên pháp thuật, thiên văn, tướng pháp có cái sở học có thể quyết định được họa phúc và những việc vô hình. Ông ta rất ôn hòa, nói rất ít, và chăm chú quan sát để đánh giá vợ chồng Lý Tịnh nhưng không để cho hai người biết. Tuy trầm tĩnh nhưng ông ta rất nhiệt tình.

Đột nhiên ông ta nói với Lý Tịnh:

- Ông là người trọng võ khinh văn.

- Quả đúng thế. Thời này cần võ lực hơn là sách vở.

Đạo sĩ mới nói một câu đã đúng khiến Lý Tịnh không khỏi kinh ngạc. Chàng vốn dĩ là người bác lăm quần thư và thưở mới 16, 17 chọn đường văn hay đường võ đã phải tính toán rất nhiều.

Gã râu xồm lúc ấy mới dẫn hai người tới một căn phòng nói rằng:

- Các người cứ ở lại đây, nhất định an toàn vô sự, không phải e ngại gì cả. Cái quán này là của ta, trên lầu sẵn tiền, các người tùy ý muốn tiêu bao nhiêu thì tiêu. Hãy mua cho muội muội vài món đồ.

Thế là Lý Tịnh ở lại trên lầu của tửu quán. Gã râu xồm thường lui tới thăm hỏi, hai người ngồi nói chuyện hồi lâu, bàn luận về chuyện dùng binh đánh trận, khiến cho Lý Tịnh được ích lợi không phải là ít. Cũng chính đó là binh pháp sau này Lý Tịnh dùng trong chiến trận, tinh diệu phi thường. Những điều hai người nói chuyện không phải là chuyện nóng máu hung hăng mà là biết địch, tìm chỗ yếu điểm, một lần tấn công là xong. Cũng như đánh rắn phải đập đầu chứ không đối địch diên trì lấy bao vây làm cho địch khốn đốn. Cứ như thế hai người thảo luận, nghiên cứu, thường tới quá nửa đêm. Còn người đạo sĩ thì đêm đêm quan sát tinh tượng đất Thái Nguyên, tìm xem việc tinh đầu hội hợp như thế nào, khí sắc mây biến hóa ra sao. Chuyện đó cả gã râu xồm lẫn Lý Tịnh đều không am tường.

Vài mươi ngày sau, đạo sĩ nói muốn đến gặp Lý Thế Dân.

Gã râu xồm nói:

- Xin người bạn của người giới thiệu cho gặp Lý Thế Dân được chăng? Ta muốn y nói cho ta biết rốt ráo Lý Thế Dân có thực là chân long thiên tử hay không? Một lời của y nói ra thì mọi sự đều quyết định được cả.

- Nếu như y thực là chân long thiên tử, thì anh định sao? Đánh nhau với y chăng? Hay liên hợp với y?

Gã râu xồm đáp:

- Ta không tranh giành với vận mệnh.

Lý Tịnh hỏi tiếp:

- Thế liên hợp với y ư?

Gã râu xồm hiểu ý, cười ha hả. Y đưa ra một câu ngạn ngữ:

- Đồ ngốc. Thà làm đầu gà, đầu làm đuôi trâu.

Thế là cả bọn kéo đến Thái Nguyên. Tới nơi, họ giới thiệu với Lưu Văn Tĩnh đạo sĩ là người xem được tinh tượng đoán việc vị lai. Lưu Văn Tĩnh lúc ấy đang cùng bạn đánh cờ, nên mời đạo sĩ ngồi xuống tiếp người bạn, còn y đứng dậy viết một phong thư, cho người đi mời Lý Thế Dân sang xem. Gã râu xồm cùng Lý Tịnh đứng một bên quan chiến.

Một lát sau, Lý Thế Dân đến, bình thản ngồi xuống bên cạnh, không nói một lời. Đó chính là phép xem đánh cờ. Gã râu xồm lấy tay khều Lý Tịnh. Thời ấy là lúc anh hùng thiên hạ mang đao, đeo kiếm nhưng chân long thiên tử so với người thường cũng có khác. Đạo sĩ tuy để hết tinh thần vào bàn cờ trước mặt, nhưng thực ra là đang quan sát người có

chân mệnh đế vương kia không sót một hơi thở, để xem cái cái khí tượng hơn người ở chỗ nào ngộ hầu tính toán, trù liệu.

Lý Thế Dân điềm nhiên ngồi coi, hai vai xuôi xuống, hai tay để trên đầu gối. Mắt y chăm chú nhìn vào bàn cờ, đôi lông mày đen nhánh thỉnh thoảng động đậy, hai mắt như có ánh sáng chiếu ra, tưởng chừng nhìn xuyên qua mọi việc. Chừng năm phút sau, đạo sĩ lấy tay đẩy bàn cờ ra, nói với Lưu Văn Tĩnh:

- Thế cờ này thua hẳn rồi, nhất định như thế. Không có cách gì cứu vãn được. Con tốt của ông đi hay lắm, đi thật hay, tôi không bì kịp.

Trên thực tế, bàn cờ chưa có gì nguy ngập như lời đạo sĩ nói là không phương cứu vãn, nhưng xem chừng y không muốn phí thêm khí lực, nên đứng dậy, thở dài một tiếng.

Ba người khách hướng về chủ nhân cáo từ rồi ra đi.

Đến bên ngoài, đạo sĩ nói với gã râu xồm:

- Người thua thật rồi. Người có chân mệnh đang ngồi trong đó. Không nên để phí khí lực. Bất quá, người nên đi tìm phương khác mà chinh phục.

Lần đầu tiên Lý Tĩnh thấy gã râu xồm lưng như còng xuống, hai vai buông xuôi. Gã đang trải qua một cơn biến hóa nội tâm.

- Đại thế nếu đã biến rồi thì kế hoạch của ta cũng phải đổi theo. Các người ở Lạc Dương cho ta. Nửa tháng sau ta sẽ quay trở lại.

Gã râu xồm nói xong, một mình đi mất. Lý Tĩnh không tiện hỏi thêm, cùng đạo sĩ trở về Lạc Dương. Khi gã râu xồm quay trở lại, y nói với Hồng Phát:

- Ta muốn đưa cô em đến thăm nội nhân. Đại muội muội, ta có một món muốn giao cho cô và Lý Tĩnh.

Từ trước đến nay, Lý Tĩnh chưa hề biết gã ở đâu nên thấy việc y làm hơi khác thường. Gã đưa hai người đến một căn phòng có một cánh cửa gỗ nhỏ. Đi vào tầng thứ nhất thì thấy một tòa đại sảnh, xây dựng thật hoa lệ bề thế. Vài chục đầy tớ trai gái đứng hai bên. Hai người được dẫn vào gian phía đông là nơi để khách rửa mặt. Từ đài gương đến cổ kính, bồn thau và các cây đèn thủy tinh, tủ áo đều là những đồ tuyệt hảo. Các vật dụng không gì không quý giá.

Một lát sau, gã râu xồm cùng vợ đến. Gã giới thiệu phu nhân với vợ chồng Lý Tĩnh. Bà ta độ chừng hai mươi tuổi, vô cùng xinh đẹp, cùng trượng phu tiếp đãi hết sức thân mật, nhiệt thành. Đến giờ ăn, nhạc nữ đến đánh đàn, ca khúc thật êm tai, Lý Tĩnh từ trước

chưa được nghe bao giờ. Sau khi ăn uống xong, đầy tớ tiến vào mang độ chừng hơn chục mâm gỗ, trên phủ nhiễu vàng cùng xếp vào chân tường phía đông. Sau khi xếp xong, gã râu xồm mới nói cùng Lý Tịnh:

- Có món này tặng cho các người.

Gã đưa tay lấy các khăn che ra, Lý Tịnh nhìn thấy thì ra trên các mâm đầy văn kiện, khế ước, các sổ sách giấy tờ và mấy chiếc chìa khóa lớn.

Gã râu xồm nói:

- Kể cả các châu báu trong nhà, giá trị ước chừng mười vạn lượng, đều cho người cả, chớ có từ chối. Ta vốn dĩ đã trù liệu một kế hoạch, tích trữ tiền bạc để khi thời cơ đến thì tổ chức quân đội, mua sắm vũ khí mong lập thành đại nghiệp. Thế nhưng bây giờ không còn dùng đến nữa. Lý Nhị Lang đất Thái Nguyên, ta tin chắc rằng chính là chân long thiên tử. Người lấy những thứ này đem phò tá y để hoàn thành công nghiệp vĩ đại. Nếu phò tá y, đừng quên binh pháp ta đã truyền thụ. Chỉ năm năm, mười năm sau, Lý Thế Dân sẽ chinh phục xong Trung nguyên, người nên trung tâm giúp y để chung hưởng phú quý. Còn phần ta đã có mưu tính riêng. Mười hai năm sau, nếu như người nghe thấy bên ngoài biên cương Trung quốc, có người chinh phục dị vực, kiến quốc xưng vương thì ắt là người bạn cũ của người đây. Đến lúc đó, người cùng đại muội muội hướng về đông nam uống mừng ta một chén.

Kế đó y hướng về các nam nữ tì bộc và gia nhân nói:

- Từ nay trở đi, Lý tiên sinh là chủ của các người. Những gì của ta đều thuộc về y cả, em gái ta là nữ chủ nhân mới của các người.

Sau khi gã râu xồm chính thức dặn dò xong, y quay về thay đổi trang phục lữ hành cùng vợ cưỡi ngựa ra đi, chỉ có một người đầy tớ trai theo hầu, từ đó không ai gặp lại y nữa.

Vài năm sau, Lý Tịnh đông chinh tây chiến, giúp nhà Đại Đường thống nhất toàn quốc.

Sau khi Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế, thiên hạ thái bình. Lý Tịnh được giao chức vụ quan trọng, thống soái ba quân. Một hôm y đọc các công văn quân đội, có người tại phương Nam Trung quốc, đem 4, 5 vạn quân từ ngoài biển kéo vào nước Phù Dư, chinh phục toàn quốc rồi xưng đế. Gã râu xồm không chịu làm kẻ vô danh trong nước nên tới nơi xa xăm, làm vua một cõi. Y từng lập chí làm vua một phương nay đã thành.

Chiều hôm ấy, Lý Tịnh về đến nhà nói lại cho Hồng Phát nghe.

- Quả thật y là một hào kiệt không chịu kém ai.

Vợ chồng Lý Tịnh không quên lời dặn của người bạn cũ lúc chia tay. Ăn cơm xong, hai người đốt hai ngọn hồng lập, đứng trông về phương nam nâng ly chúc mừng người bằng hữu thuở xưa.

Hồng Phát nói:

- Sao chàng không vì y mà hết sức, tỉ như xin hoàng thượng ban cho y một tước hiệu gì?
- Không nên làm phiền y. Hoàng thượng phong thưởng không làm cho y thích thú. Dù ở nơi nào y cũng muốn là người chí tôn vô thượng.

Nói rồi chàng thở dài:

- Quả thực anh hùng hảo hán.

Hết